

Éhesen ödöngtem az utcánk gyepes árokpártján, mikor a gazdag Dobákné, a csirkéskófa, rámkialtott a muskátlis ablakukból:

— Te, gyerek, szagass a malackámnak egy kis papsajtfüvet ott az árokparton.

Szép kövérlevelű papsajtok bodorodtak ott, a levelüket megszedtem a malackának, én magam meg teleraktam a zsebemet szép kerek papsajtocskával. Abból lesz énnekem jó vacsorácskám.

Gazdag Dobákné igen meg volt elégedve a munkámmal. Nagy karaj fehér kenyeret adott napszámba.

— Megállj, kenek rá mézet is — fordult be a kamrába. De én már akkor kívül voltam a kisajtón és nekiestem a kenyérnek. De a falat nem ment le a torkomon, mert megképzett előttem édesanyám sápadt képe.

— De jó volna visszaragasztani — néztem a megcsonkult karajra s belemarkoltam a papsajtba. Pedig most már nem volt olyan jóízű, mint azelőtt.

Édesanyám azonban nem örült a kenyérnek. Inkább sirvafakadt és visszaérltetett rám az ajándékom.

— Én már megettem a másik karajt — vörösödtem el. (Azóta se esett hazugság ilyen nehezemre.)

Anyám meg azon erősködött, hogy ő is vacsorázott már. Még pedig bundás gombócot. (Az meg a hajába főtt krumplinak volt az ünneplos neve. Nem rossz étel az se, ha só is van hozzá.)

— Hanem tudod mit? — törölgetté meg anyám a szemét. — Eltesszük a kenyeret apádnak. Szegény, ki lesz éhezve, ha hazaér a szőlőből.

Azt már én nem értem ébren. A papsajttól jó álma van az embernek, nem fekszi meg a gyomrát. Csak hajnalban ébredtem fel a szóváltásra.

— Ne bánts d fiam, jobb lesz az nektek itthon — hallottam az apám szavát. — Én el vagyok kenyér nélkül is, ellát engem az eperfa.

— No, minket se féltsen — kevélykedett anyám s belecsuszattatta a kenyeret a tarisznyába. — Jó az Isten, ma is ad annyit, mint tegnap.

Hát éppen annyit adott. Papsajtocskát, sárgarépácskát, krumplicskát. De még egy darab sajtocskát is találtunk a láda fenekén. Ott felejtődött még a télen s úgy megkeményedett, hogy nem vette magába a kést. Anyám örült is neki nagyon, mert így az egésznek adhatta. Azt mondta, az ő foga már nem bírja.

Még akkor is a kövévált sajtot majszoltam, mikor este az apám hazaért a szőlőből. Vigan csóválta meg a tarisznyáját.

— No, Ferkó, találd ki, mit hoztam neked?

— Jaj, mit? Tán fürjcskét? — ugrottam fel lelkendezve.

— Nagyobb ujság ez annál is — bontogatta a tarisznya-csücsköt. — Nézd-e, madárlátta kenyér!

Tulajdon az a kenyér volt, amit én adtam anyámnak.

Azóta tudom, mi az a »mindennapi kenyérünk«.

Móra Ferenc.

Karácsonyfa ünnepélyre

Kajárik Sándor palóc népgyűjtéséből.

Lassan, ünnepélyesen.

Ky - ri e - lei - son, Kis de - decs - ke,
Ma - szü - le - tett Kis Jé - zus - ka Bet - le - hem - ben
An - gya - lok jön - nek hir - de - tik.
Angyalok jönnek hirdetik, a Megváltó születik
Hogy a Megváltó Szü - le - tik
Az angyalok azt hirdetik A Messiás szüle - tik.
Ez éj fűlben Bet - le - hem - ben.

Szeretet

Óh, ne kérdezd jó gyermekem:
Mi a részvét, szeretet?
Cifra szóvat megmutatni,
Elbeszélni nem lehet.

Nem tudja azt senki, senki,
Csak a lelked érzi, sugja:
Mikor egy-egy siró árva
Kicsiny kezét feléd nyújtja.

Majd megtudod, ha majd egyszer
Arcodon is bánat-könny ül;
Jó barátok, áldott lelkek
Szeretettel fognak körül...

Majd megtudod, ha jószágod
Minden szív majd áldva-áldja,
Mikor már a nevedet is
Felírták a mennyországba!...

Fővénnyessy János.

Legenda

Fegyverek csattogása és gyermekszájak sirása zörgetett az égen. Nem volt, aki kinyissa a nagy aranykaput, mert az angyalok mind karácsonyfát vittek le a Földre, a mennyországbeliek pedig a csillagablakokból kukucskáltak le a világra, amely innen felülről nem is látszott siralomvölgyének. Addig, míg a karácsonyi gyertyák égtek, fényesebbnek látszott a Föld, mint a mennyország.

A zörgetés azonban erősödött az aranykapun. A Magasságbeli, ahogy csöndesen szunyókált elefántesontból való székén, riadtan kapta föl a fejét.

— Mi dolog ez? — nézett körül.